

LA LLEGENDA DE LA SÍNDRIA

*Conten que fa anys i panys,
als jardins d'un grau palau,
un rei plantava melons
tots ells amb pell de gripau.*

*Va passar que la princesa
No teia pretendents
I sí un d'ells s'acostava
li ensenyava (grrrrr!) les dents.*

*El bon rei s'amoïnava:
-Jo no vull que estigui sola...
I plantant els seus melons
del tema en feia una bola.*

*La princesa el temps passava
entre les plantacions
de pomeres, cols i raves,
però sobretot de melons.*

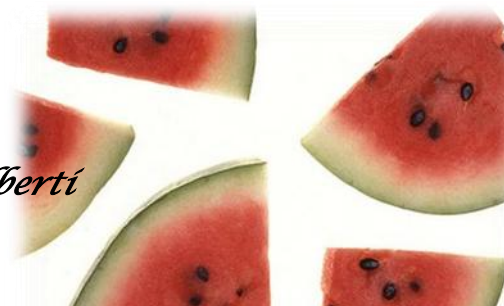
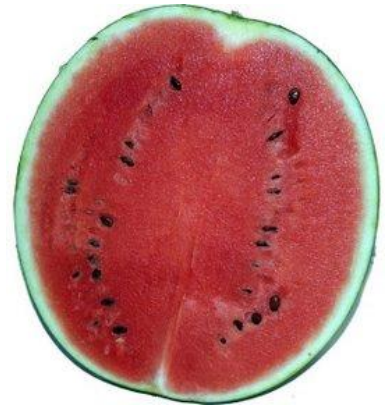
*Els cantava melodies
i els netejava les pells.
Fins i tot el rei ho deia:
-Guaita quins melons més bells!*

*Però un dia la princesa
va entrar en enamorament.
Se li van pintar les galtes:
-Quin meló tan contundent!*

*La fruita era grandiosa.
Mutació de la natura.
La princesa que l'agafa
i fa un bes amb molta cura.*

*Va ser fruit d'aquell amor
que el meló es tornà vermell
amb una polpa sucosa
i una finíssima pell.*

*Quan fou temps de la collita
la princesa en va fer talls
tots formant amples somriures
lluminosos com vitralls.*

Núria Albertí